

samotných uvádí, že ani nemohou býti považovány za spravedlivou kritiku jeho chování, poněvadž jich žalovaná užívala, když nebyl vůbec doma přítomen, poněvadž je vykřikovala za jeho nepřítomnosti na otevřené chodbě, by kromě něho slyšel je celý dům a zejména, že urážlivé podezření, že jí ukradl peřiny ani nemohlo býti vyvoláno jeho chováním. Dále spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud nepovažoval na chodbě pro nájemníky vykřikované nadávky za velmi citelné, což platí také o urážlivém podezření, že jí ukradl peřiny a že přehlédl, že urážky byly takové, že se musil od žalované vystěhovati. Podle čis. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací není opodstatněn, pokud se týče není prováděn po zákonu potud, pokud se dovolatel jeho provedením rozchází s odvolacím zjištěním. Žalobce opíral svou žalobu o rozvodové důvody opětovného urážení na cti a hluboký rozvrat manželský. Co bylo zjištěno o manželství stran, které už od doby před válkou bydlí odděleně, ospravedlňuje právní závěr, že mezi manžely nastal tak hluboký rozvrat manželský, že na nich nelze požadovati spravedlivě, by setrvali v manželském společenství; ale také to ospravedlňuje další závěr právní, že z tohoto důvodu nemůže býti ku dovolatelově žádosti povolen rozvod, jelikož hlubokým rozvratem je vinen převážně on sám. Dovolatel se sice přímo nedotýká po této stránce právního názoru druhé stolice, ale mluví o něm přece v souvislosti s rozvodovým důvodem citelného ubližování na cti, o kterýžto rozvodový důvod mu hlavně běží v dovolací stolici. Leč odvolací soud posoudil i v tomto směru věc po právní stránce správně a ani dovolací soud neshledal, že zjištěné nadávky byly velmi citelným opětovným ublížením podle poměru osob. Zjištění odvolacího soudu ukazují, že žalovaná byla k nadávkám těm, pronášeným v rozčilení, vyprovokována nelaskavým a krutým chováním dovolatelovým, že dovolatel nekonal svých povinností ani jako manžel, ani jako otec, že se nestaral ani o ženu, ani o děti, že se odloučil od rodiny a rodině své se odcizil. Takové, za tohoto stavu v rozčilení pronesené, třebaš hrubé nadávky nemají povahy velmi citelného ubližování, tedy nelze jich považovati za rozvodový důvod podle Šu 109 obč. zák.

Čís. 6048.

Usnesení soudu, jímž byl vyloučen důkaz vzhledem k předpisu Šu 279 c. ř. s., nelze napadati ani dovolacím důvodem čis. 2 Šu 503 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 19. května 1926, Rv I 691/26.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Vadu odvolacího řízení shledává dovolání v tom, že odvolací soud setrval na názoru prvního soudu, že byl žalovaný právem prekludován v příčině důkazu svědkem Otakarem T-em. Ze spisů je zjevno, že důkaz tímto svědkem byl připuštěn, ale že se svědek čtyřikrát k výslechu

nedostavil, takže konečně soudce prohlásil usnesení, že důkaz svědectvím Otakara T-a již nebude proveden, protože jest ve smyslu usnesení ze dne 5. listopadu 1925 podle §u 279 c. ř. s. vyloučen. Ačkoli se procesní soudce odvolával na § 279 c. ř. s., šlo ve skutečnosti o předpis §u 335 c. ř. s., který jest jen zvláštním případem všeobecného ustanovení §u 279 první odstavec c. ř. s. Podle §u 349 druhý odstavec c. ř. s. není opravného prostředku do rozhodnutí soudu o pokračování v řízení v případech §u 335 c. ř. s., tedy o pokračování v jednání bez ohledu na důkaz svědkem nabídnutý. O dodatečném výsledku platí § 279 druhý odstavec c. ř. s., totiž, že při pokračování v ústním jednání (t. j. v první stolici) může být tohoto důkazu toliko tenkrát použito, když se tím řízení neprotáhne. Zákon sleduje těmito předpisy cíl, aby opětovným nedostavením se svědka nebylo vyřízení sporu oddalováno. Určením lhůty k provedení důkazu má být také straně dána možnost, by všude tam, kde může odstraniti překážku výsledku svědka, tak učinila a tím si důkaz zachovala (srv. motivy k §u 335 c. ř. s.). Není-li opravného prostředku do rozhodnutí procesního soudu, že bude ve případě §u 335 c. ř. s. v jednání pokračovati, nehledě k nabídnutému důkazu a lze-li dodatečně vyloučeného důkazu použití jen za podmínek §u 279 druhý odstavec c. ř. s., lze tím méně takové rozhodnutí procesního soudu napadati pod rouškou důvodů neúplnosti řízení v odvolání nebo v dovolání. Důkaz ten, nebyl-li podle §u 279 druhý odstavec c. ř. s. ještě včas proveden, jest ztracen, jakoby nebyl býval ani nabídnut.

Čís. 6049.

Při odhadu za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty přísluší soudu pouze určit cenu k určitému dni. Rozhodovati o tom, jaký vliv má rozdíl mezi vnitřní hodnotou dřívější zlaté a nynější československé koruny na určení přírůstku hodnoty a vyměření dávky z přírůstku hodnoty, jest vyhraženo správním úřadům.

(Rozh. ze dne 20. května 1926, R I 303/26.)

K návrhu městského úřadu v J. určil soud první stolice odhadní cenu domu ku dni 1. ledna 1914 za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. N e j - v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu odpůrců, opravil však usnesení prvního soudu v ten rozum, že ceny tam uvedené platí v korunách rakousko-uherských.

D ů v o d y:

Podle §u 16 nesp. říz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. lze srovnalá usnesení dvou nižších soudů napadnouti rekurssem jenom z důvodu zřejmě nezákonnosti, rozporu se spisy nebo zmatečnosti. Stěžovatelé tvrdí sice, že usnesením rekursního soudu byl porušen zákon, ale sami nepraví, že by toto porušení bylo zřejmým, nebo že by usnesení prvního